

Lurrak oinpean, itxas antzera,
 aier-murrusa bizia;
 sukalde gozo ta eleiz-zutoin,
 oi!, dana bera jausia.

Odol orbana dozu soiñean,
 begia lausoz laiñoa;
 adur txar antzo gain dabilkizu,
 garrasiz, bela gaiztoa.

Len eder ziñan, Aberri ona,
 gaur obi illauna, triskantza;
 len eguzkia, izpi-jaurtika,
 gaur, barriz, illik gorputza.

Nun ete dozu lengo ederra?
 Nok itzal begi-argia?
 Zure baratzan ez da nabari
 len lez usaintsu lilia.

Ez, arren, zizta odol-begikaz
 lengo garitza sotilla:
 oro galkuntza, oiñaz-adia,
 dana dakuszu pirtxilla.

Aiots jtuna dakar aizeak:
 «Erruki —diño— erruki!»
 Ta goira doa, kea bai litzan,
 samin-otoitza gartsuki.

Odol-ixurki euzki-lurrean,
 nai-non erein da zotiña;
 ibaiak gorri, jgar goenak,
 eriok artu lur-gaiña.

Baiña ez auldu, euzkotar gogo,
 odol lurrean jausia.
 Oi! Zer jzango? Zer deritxazu?
 Azkatasunan azia.

UR-EGALEAN

Ibar-muiñotxoan zut gaztaiña makurra:
 garitzea beerago, urrezko kulunkaz...
 Lizar itzaltsu baten orpoa, balantzaz,
 beerago zerbait, urak darabil kizkurra.

Muiñotik jatsi naz, ta, ur-ertzean etzana,
 gudari bat daurkit. Lo ete? Ala illikan?
 Bedar-ogean datza dirdai eguzkitan,
 esku biak bular gain, bits-jariz ezpana.

Illik dago gaixoa. Iru zauri laru
 daukaz saiets aldera, odolez beteak.
 Orain ez dau indartzen bizi-arnaseak
 ain argitsua eban zintzozko begitu.

Zurmur gozoz zoazan lizar-orpoko jbai,
 jagon eizu gazte au, osorik, eukana
 Aberriaren alde opetsi dauana!
 Uraren gardena! Jo zuk illeta-dindai!

Atxur-zartaka dot lur-sabela edegi
 ta gaztearen soiña bertan dot eratu,
 lore zuriz ta lurrez dana dot apaindu.
 Jausi ba'nendi, esku on bat nitzat bedi.

BASERRIAN JAUSIA

Etxat aiztuko ez, gazte,
 ire jausiaren latza:
 bonbaz jota, ez ustez,
 atsegin uan etxe aurrean,
 ilda jausi intzan gaixoa;